

Arrest

nr. 148 008 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 130 214 van 25 september 2014 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, mede gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn beweerde herkomst, een Rohingya uit Myanmar.

2. In het kader van zijn huidige asielaanvraag beweert verzoeker in tegenstelling met zijn eerste asielaanvraag dat hij homoseksueel is en in Bangladesh wel met zijn baas een relatie te hebben gehad. Hij verklaart omwille van zijn homoseksualiteit problemen te hebben gekend met moslimextremisten.

3. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

4. Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: attesten van Rainbow House.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in de nieuwe versie van zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan tolkproblemen, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont wat er niet of foutief vertaald werd en welke invloed dit zou hebben gehad op de besluitvorming. De Raad wijst er bovendien op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoeker heeft dit nagelaten en maakt voor het eerst een opmerking over de vertaling in het verzoekschrift. Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent kernaspecten van zijn relaas. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de vragenlijst bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek en dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij in het kort de voornaamste feiten of elementen weergeeft. Ook hier wijst de Raad er op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. De bewering van verzoeker dat het verslag van het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd getoond, vindt geen weerslag in het administratief dossier. Verzoeker heeft zijn verklaring immers ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Waar verzoeker zijn vage verklaringen over hoe zijn gevoelens als homoseksueel zijn ontloken, wijt aan het lange tijdsverloop, benadrukt de Raad dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de asielzoeker toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de

samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn homoseksuele geaardheid en de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

De loutere verwijzing naar informatie betreffende de algemene situatie voor homoseksuelen in Myanmar en Bangladesh is te dezen niet dienstig vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoeker (nog steeds) geen zicht biedt over zijn werkelijke identiteit en herkomst zodat hij het de Belgische asielinstanties onmogelijk maakt om te beoordelen ten aanzien van welk land zijn ingeroepen vrees moet worden gezien.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 april 2015, voert verzoekende partij aan dat de geloofwaardigheid van haar relaas niet afdoende werd onderzocht en dat het zeer moeilijk is voor een jonge man die van Bangladesh komt om op alle vragen te antwoorden, een element waarmee geen rekening werd gehouden. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

Het gegeven dat het, zoals verzoekende partij aanvoert, zeer moeilijk kan zijn voor een jonge man die van Bangladesh komt om op alle vragen te antwoorden, neemt niet weg dat van verzoekende partij, zoals van alle kandidaat-vluchtelingen, in alle redelijkheid kon worden verwacht van bij de aanvang van en doorheen (de gehele loop van) haar asielprocedures afdoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven, waar zij echter geheel in gebreke is gebleven, gelet op o.a. de vaststelling dat zij bij haar twee asielaanvragen uiteenlopende en tegenstrijdige versies gaf omtrent de kern van haar relaas, zij pas bij haar huidige tweede asielaanvraag voor het eerst gewag maakte van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid, en haar opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal in het kader van onderhavige asielaanvraag manifeste tegenstrijdigheden vertonen, vaststellingen welke verzoekende partij niet ontkracht of weerlegt.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene en niet of weinig ernstige kritiek dat de geloofwaardigheid van haar relaas niet afdoende werd onderzocht, en het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder echter valabele en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 23 april 2015 opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS